

det tydste Forbud, fatter jeg ikke, men det er nu ogsaa mindre betydnende. Det er jo klart, at Kvægpriserne her i Danmark paa en vis Maade staa i Relation indbyrdes, saaledes at, naar Prisen synker i Sylland, saa er dette ogsaa mere eller mindre Tilfældet i de andre Provinde, og saaledes er det efter min Mening uimodsigeligt, at det tydste Udsørselsforbud rammer vor Nationalformue over hele Landet paa det Allerføleligste, medens det sjællandske Forbud mest indskrænker sig til Den Sjælland.

Jeg tror derfor, at der er fuld Grund til at vente yderligere Oplysning af den høitærede Minister, noget Mere, end der kom frem ved Ophævelsen af det sjællandske Forbud og ved den officiose Artikel i „Syllandsposten“. Jeg har ikke troet, at jeg behøvede at blive staaende derved, og det er derfor, at jeg har gentaget min Forespørgsel og tillader mig at udbede mig den høitærede Ministers Svar paa følgende Spørgsmaal:

„**Spør.** Blev Indenrigsministerens seneste Forbud imod Udsørsel af Kvæg fra Sjælland først ophævet i August 1881? og med hvilken Hjemmel tilkædede Indenrigsministeren Undtagelser fra dette Forbud? og af hvilke Grunde har den tydste Regjering forbudt allerede i Juli 1881 Udsørsel af Kvæg fra Danmark til Sylland? og naar kan sidstnævnte Forbud ventes ophævet?“

Formanden (Krabbe): I Anledning af den ærede Forespørgers Bemærkning om Undlæbelsen af at foretage den her omhandlede Forespørgsel i forrige Rigsdagsamling skal jeg tillade mig at minde om — hvilket forøvrigt blev meddelt ved Slutningen af Samlingen — at, naar Forespørgslen ikke blev foretaget den 30te August, da det efter Aftale mellem Ministeren og Formanden var paatænkt at foretage den, saafete dette paa Grund af et af Ministeren anmeldt Forsald, nemlig paa Grund af Statsraadsraade.

Efter Aftale med de Bedkommende giver jeg nu Ordet til det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds.

Suel: Det vil erindres, at jeg under Finantslovens første Behandling rettede til den høitærede Indenrigsminister et Spørgsmaal, som var beslagtet med det, som nylig er blevet udfiklet af det ærede Medlem for Sorø (Alberti). Jeg gjorde dette for at give den høitærede Minister Leilighed til at udtale sig saafylbig som muligt om hele den af ham drevne Kvægpolitik. Da den høitærede Minister ikke anstede under Finantslovens første Behandling at besvare en til ham stillet Forespørgsel af det ærede Medlem fra Leire (Holstein), har jeg for at fjerne enhver Tvivl om, at hele denne Sag vil blive fylbig og fuldstændig behandlet, stillet, nærmest som Supplement til den sidst berørte Forespørgsel, den

Forespørgsel: „Med hvilken Hjemmel har Ministeren udstedt Forbud mod Udsørsel af Kvæg fra Sverig, og naar agtes det hævret?“ Da der er givet mig Leilighed til under den første Forespørgsel, som er paa Dagsordenen, at berøre mit Spørgsmaal, vil jeg tillade mig at anmode den høitærede Formand om at lade den sidste Sag gaa ud af Dagsordenen, den, som vedrører min Forespørgsel, idet den saa vil blive foretagen nu under Et sammen med den, som er stillet af det ærede Medlem for Sorø. Hvad nærværende Forespørgsel angaar, kan jeg fatte mig i Korthed, idet der nemlig kun er eet Spørgsmaal, hvorpaa det kommer an, nemlig det, om den høitærede Minister har havt den fornødne konstitutionelle Hjemmel til at udstede Forbud mod Udsørsel af Kvæg fra Sverig, eller om han har savnet en saadan; thi derpaa vil det ene og alene komme an, hvorledes denne Sag bør bedømmes. Har den høitærede Minister havt den fornødne Hjemmel i Lovgivningen til at udstede et slikt Forbud, er der Ingen, der kan rokke ved et saadant Forbud. Det er et Omraade, hvor kun Ministeren selv har at bestemme. Et saadant Forbud kan være underkastet Kritik og ramme Statsborgerne mere eller mindre haardt; men dersom den høitærede Minister er i sin gode Ret til at udstede det, har man politisk talt Intet at bebrejde ham i den Henseende. Dersom derimod den høitærede Minister har savnet konstitutionel Hjemmel, saa maa den høitærede Minister finde sig i Følgerne, nemlig i, at alle de, som maa anse sig forurettede ved et saadant Forbuds Udstedelse, ville klage derover, og det er isaafald vor Pligt her at tage os nærmere af dette Spørgsmaal, undersøge det og eventuelt fremkomme med Forslag til Thinget om, hvad der maatte være at foretage i den Anledning. Altsaa det er egentlig derpaa, det kommer an, om den høitærede Minister har havt konstitutionel Hjemmel eller ikke. Har nu den høitærede Minister ikke havt konstitutionel Hjemmel til at udstede et saadant Forbud, kan det have farlige Følger i dobbelt Retning; dels kan det nemlig have skadelige Følger i national-økonomisk Henseende for vort eget Land, men dels kan det ogsaa — hvad der er endnu værre — have folkeretlig Betydning med Hensyn til Forholdet til vort Naboland. Hvad det første Spørgsmaal angaar, skal jeg kun ganske kortelig berøre dette. Det er ganske vist, at ved Forbudet mod Udsørsel af Kvæg fra Sverig er der, hvis det er uberettiget, uhjemlet, en stor Mængde Interesser, navnlig i Kjøbenhavn, der lide. Det er en bekendt Sag, at Kjøbenhavn havde begyndt at drive en ret opblomstrende Kreaturhandel, som nu saa at sige ganske er standset. Desuden er der i Kjøbenhavn og nærmeste Omegn flere andre Interesser, der komme i Betragtning. Det er en bekendt Sag, at de fleste Roholdere faae deres Løbeder fra Sverig, ligesom mange Fædere faae deres magre Stude der-